

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ PŘEDSEDY TRIBUNÁLU

ze dne 11. března 2013 *

„Řízení o předběžných opatřeních — Hospodářská soutěž — Zveřejnění rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení článku 81 ES — Zamítnutí žádosti o důvěrné zacházení s údaji, na které se údajně vztahuje obchodní tajemství — Návrh na předběžné opatření — Naléhavost — Fumus boni juris — Zvážení zájmů“

Ve věci T-462/12 R,

Pilkington Group Ltd, se sídlem v St Helens, Merseyside (Spojené království), zastoupená J. Scottem, S. Wiskingem a K. Fountoukakos-Kyriakakosem, solicitors,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené M. Kellerbauerem, P. Van Nuffelem a G. Meeßenem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na odklad vykonatelnosti rozhodnutí Komise C (2012) 5718 final ze dne 6. srpna 2012, kterým se zamítá žádost o důvěrné zacházení podaná společností Pilkington Group Ltd na základě článku 8 rozhodnutí předsedy Komise 2011/695/EU ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Věc č. COMP/39.125 – automobilová skla), a návrh na předběžné opatření, podle něhož má být nadále důvěrně zacházeno s určitými údaji o žalobkyni, pokud jde o rozhodnutí Komise C (2008) 6815 final ze dne 12. listopadu 2008 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc č. COMP/39.125 – automobilová skla),

PŘEDSEDA TRIBUNÁLU

vydává toto

* Jednací jazyk: angličtina.

Usnesení

Skutečnosti předcházející sporu, řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 1 Toto řízení o předběžném opatření se týká rozhodnutí Komise C (2012) 5718 final ze dne 6. srpna 2012, kterým se zamítá žádost o důvěrné zacházení podaná společností Pilkington Group Ltd na základě článku 8 rozhodnutí předsedy Komise 2011/695/EU ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Věc č. COMP/39.125 – automobilová skla) (dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 2 Komise napadeným rozhodnutím zamítla žádost o to, aby nedůvěrné znění jejího rozhodnutí C (2008) 6815 final, ze dne 12. listopadu 2008 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc č. COMP/39.125 – automobilová skla) (dále jen „rozhodnutí z roku 2008“), zůstalo v podobě zveřejněné v únoru 2010 na internetové stránce generálního ředitelství „Hospodářská soutěž“.
- 3 Komise v rozhodnutí z roku 2008 konstatovala, že žalobkyně, společnost Pilkington Group Ltd, a další podniky patřící do její skupiny, několik podniků patřících do francouzské skupiny Saint-Gobain a do japonské skupiny Asahi – ke které patří zejména společnost AGC Glass Europe – stejně jako belgická společnost Soliver, porušily v letech 1998 až 2003 na území Evropského hospodářského prostoru (EHP) článek 81 ES pokud jde o prodej skla pro nová vozidla a originální náhradní díly pro motorová vozidla (dále jen „kartel automobilového skla“). V důsledku toho uložila Komise členům tohoto kartelu pokuty v celkové výši převyšující 1,3 miliardy eur, přičemž pokuta uložená skupině žalobkyně byla ve výši 370 milionů eur.
- 4 Po zohlednění žádostí o důvěrné zacházení podaných subjekty, kterým bylo určeno rozhodnutí z roku 2008, zveřejnila Komise v únoru 2010 na svých internetových stránkách úplné nedůvěrné prozatímní znění tohoto rozhodnutí. Žalobkyně toto zveřejnění nezpochybnila.
- 5 Dopisem ze dne 28. dubna 2011 informovala Komise žalobkyni o tom, že má v úmyslu zveřejnit za účelem transparentnosti podrobnější nedůvěrné znění rozhodnutí z roku 2008, a za tímto účelem odmítnout několik žádostí o důvěrné zacházení, které jí byly žalobkyní zaslány, týkajících se zaprvé jmen zákazníků, názvů a popisů výrobků, stejně jako jiných informací umožňujících identifikovat některé zákazníky (dále jen „informace kategorie I“), zadruhé počtu dílů dodaných žalobkyní, podíl určitého výrobce automobilů, výpočty cen, úpravy cen, atd. (dále jen „informace kategorie II“) a zatřetí informace, které by podle žalobkyně umožnily identifikovat některé její zaměstnance, kteří se údajně podíleli na provádění kartelové dohody (dále jen „informace kategorie III“). Komise vyzvala žalobkyni, aby se v případě nesouhlasu obrátila na úředníka pro slyšení na základě rozhodnutí předsedy Evropské komise 2011/695/EU ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Úř. věst. L 275, s. 29).
- 6 V dopise ze dne 30. června 2011 sdělila žalobkyně úředníkovi pro slyšení svůj nesouhlas se zveřejněním rozhodnutí z roku 2008 ve znění podrobnějším, než bylo znění zveřejněné v únoru 2010, s tvrzením, že navržené podrobnější znění obsahuje mnohé informace, které nebyly v únoru 2010 zveřejněny pro svou důvěrnou povahu, a dále že informace kategorie I a II musí být chráněny, neboť představují obchodní tajemství, zatímco rozšíření informací kategorie III by umožnilo identifikovat fyzické osoby, totiž zaměstnance žalobkyně, kteří se údajně podíleli na provádění kartelové dohody. Žalobkyně tedy požádala o důvěrné zacházení se všemi těmito informacemi.
- 7 Úředník pro slyšení v napadeném rozhodnutí, podepsaném „za Komisi“ zamítl téměř všechny žádosti žalobkyně, ačkoliv uznal důvěrnou povahu některých údajů, jež uvedla.
- 8 Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno dne 9. srpna 2012.

- 9 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 19. října 2012 podala žalobkyně žalobu, jíž se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Na podporu této žaloby v podstatě uvádí, že sporné zveřejnění porušuje jednak povinnost důvěrného zacházení, která pro Komisi vyplývá z článku 339 SFEU a článku 28 nařízení Rady ES č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101 SFEU] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205), a dále povinnost chránit osobní údaje, která pro ni vyplývá z článku 8 Listiny základních práv Evropské unie (Úř. věst. 2010, C 83, s. 389, dále jen „listina“), v rozsahu, v němž podrobnější znění rozhodnutí z roku 2008 obsahuje obchodní tajemství, na která se vztahuje profesní tajemství, a informace umožňující identifikovat zaměstnance žalobkyně.
- 10 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu téhož dne podala žalobkyně tento návrh na předběžné opatření, v němž v podstatě navrhuje, aby předseda Tribunálu:
- odložil vykonatelnost napadeného rozhodnutí do doby, než Tribunál rozhodne o hlavní žalobě;
 - zakázal Komisi zveřejnit rozhodnutí z roku 2008 ve znění, které by bylo v rozsahu, ve kterém se týká žalobkyně, podrobnější než znění zveřejněné v únoru 2010 na jejích internetových stránkách;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 11 Komise ve svých vyjádřeních k návrhu na předběžné opatření podaných v kanceláři Tribunálu dne 11. ledna 2013 navrhuje, aby předseda Tribunálu:
- zamítl návrh na předběžné opatření;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 12 Poté, co Komise podala svá vyjádření, mohla k nim žalobkyně předložit repliku, což učinila podáním ze dne 18. února 2013. Komise poté odpověděla podáním ze dne 6. března 2013.
- 13 Podáními došlými kanceláři Tribunálu ve dnech 17. a 22. ledna 2013 požádaly německé pojišťovny HUK-Coburg, LVM, VHV a Württembergische Gemeinde-Versicherung o vstup do tohoto probíhajícího řízení o předběžném opatření jako vedlejší účastníci podporující vyjádření Komise. Tato posledně uvedená tento návrh nerozporuje, avšak žalobkyně se podáním ze dne 12. února 2013 vyjádřila proti vyhovění návrhům na vstup vedlejšího účastníka do řízení.

Právní otázky

K návrhům na vstup vedlejšího účastníka do řízení

- 14 Na základě čl. 40 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který se na základě čl. 53 prvního pododstavce tohoto statutu vztahuje na řízení před Tribunálem, může osoba vstoupit do sporu předloženého Tribunálu, pokud doloží zájem na rozhodnutí sporu.
- 15 K tomuto bodu z ustálené judikatury vyplývá, že pojmem „zájem na rozhodnutí sporu“ se rozumí přímý a trvalý zájem na rozhodnutí ve prospěch samotných návrhových žádání účastníka řízení, nikoli zájem týkající se uplatněných žalobních důvodů. Je tedy třeba rozlišovat mezi osobami podávajícími návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastníci, které prokáží bezprostřední zájem na rozhodnutí o konkrétním aktu, jehož zrušení bylo navrženo, a těmi, které z důvodu podobnosti mezi svou situací a situací některého z účastníků řízení prokáží na rozhodnutí sporu pouze nepřímý zájem

(viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 15. ledna 2013, Stichting Woonlinie a další v. Komise, C-133/12 P, bod 7 a citovaná judikatura; rovněž viz usnesení předsedy Tribunálu ze dne 26. července 2004, Microsoft v. Komise, T-201/04 R, Sb. rozh. s. II-2977, bod 32).

- 16 Pokud je návrh na vstup vedlejšího účastníka do řízení předložen v rámci řízení o předběžných opatřeních, musí být zájem na rozhodnutí sporu chápán jako zájem na rozhodnutí ve věci návrhu na předběžné opatření. Rozhodnutí ve věci návrhu na předběžné opatření může totiž stejně jako rozhodnutí v hlavním řízení poškodit zájmy třetích osob nebo jim být ku prospěchu. Z uvedeného vyplývá, že v rámci řízení o předběžných opatřeních musí být zájem osoby podávající návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastník posouzen s ohledem na účinky nařízení navrhovaného předběžného opatření nebo zamítnutí návrhu na takové opatření pro jejich ekonomickou nebo právní situaci (výše uvedené usnesení Microsoft v. Komise, bod 33).
- 17 V každém případě posouzení zájmu na rozhodnutí věci soudcem příslušným pro rozhodování o předběžném opatření ve věci mu předložené nijak neovlivňuje posouzení učiněné Tribunálem, pokud je mu předložen návrh na vstup vedlejšího účastníka do hlavního řízení (výše uvedené usnesení Microsoft v. Komise, bod 35).
- 18 Ve světle těchto úvah je třeba posoudit, zda čtyři osoby podávající návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastníci mají zájem na rozhodnutí projednávaného sporu.
- 19 Čtyři osoby podávající návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastníci, všechny činné v oblasti pojišťovnictví automobilových skel, potvrdily, že podaly v prosinci 2010, v září a v prosinci 2011 u LG Düsseldorf (Krajský soud v Düsseldorfu) (Německo) žaloby na náhradu škody proti „společnosti AGC Glass Europe a dalším“. Těmito žalobami, o nichž dosud probíhá řízení u vnitrostátního soudu, směřují k tomu, aby byly odškodněny za újmu utrpěnou z důvodu cen uměle zvýšených v rozporu s článkem 101 SFEU, které členové kartelu automobilových skel účtovali v letech 1998 až 2003, a které sloužily jako základ pro určení náhrady v oblasti pojištění automobilových skel. Dále upřesňují, že je pro ně velice obtížné stanovit rozsah utrpěné újmy, aniž mají podrobné informace o kartelu automobilového skla, které Komise nyní hodlá zveřejnit. Je tedy pro ně velice důležité, aby Komise zveřejnila rozhodnutí z roku 2008 ve znění podrobnějším, než je znění zveřejněné v únoru 2010, a aby jí v tom žalobkyně nemohla zabránit.
- 20 V tomto ohledu stačí připomenout jednak, že rozhodnutí napadené v projednávané věci obsahuje zamítnutí žádosti o důvěrné zacházení podané pouze žalobkyní a že osoby podávající návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastníci podaly žaloby na náhradu škody na národní úrovni proti „společnosti AGC Glass Europe a dalším“, aniž upřesnily, že se žalobkyně vyskytuje mezi „dalšími“. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření tedy může pouze předpokládat, že tento výraz zahrnuje společnosti, které patří do japonské skupiny Asahi (viz bod 3 výše). Žalobkyně kromě toho ve svých vyjádřeních ze dne 12. února 2013 potvrdila, že nebyla jednou z žalovaných v předmětných vnitrostátních řízeních, ale že do nich vstoupila pouze na podporu návrhových žádání společnosti AGC Glass Europe. Z uvedeného vyplývá, že v případě zamítnutí žaloby na zrušení napadeného rozhodnutí, nebudou mít informace, které by Komise mohla zveřejnit, pro osoby podávající návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastníci žádný užitek v rámci jejich žalob na náhradu škody, neboť tyto informace se netýkají společnosti AGC Glass Europe. Osoby podávající návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastníci tedy neuplatňují žádný přímý a trvalý zájem na rozhodnutí řízení ve smyslu článku 40 statutu Soudního dvora. Takový zájem jim rovněž nemůže být přiznán pouze na základě skutečnosti, že by případně mohly žalovat na náhradu škody před vnitrostátním soudem i žalobkyni, neboť takové uznání by vedlo k natolik významnému rozšíření okruhu potenciálních vedlejších účastníků, že by mohlo vážně ohrozit efektivnost řízení před soudy Unie [v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 8. června 2012, Schenker v. Air France a Komise, C-589/11 P(I), bod 24].

- 21 V každém případě, osoby podávající návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastníci neprokázaly zvláštní zájem na rozhodnutí ve věci návrhu na předběžné opatření v tom smyslu, že by pro ně bylo nepřijatelné vyčkat rozhodnutí v hlavním řízení. Především neprokázaly, že by poškodilo jejich ekonomickou nebo právní situaci, kdyby projednávaný návrh na předběžné opatření nebyl zamítnut. Kromě toho ze skutečnosti, že žaloba na náhradu škody podaná společností HUK-Coburg je projednávaná před vnitrostátním soudem od prosince 2010, aniž by tato osoba podávající návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastník uvedla bezprostřední riziko, které by pro ni vyplývalo z nepříznivého rozhodnutí, spíše vyplývá, že vnitrostátní soud může být účelně doveden k tomu, aby v případě návrhu na přerušování řízení vyčkal rozsudku v hlavním řízení a poté již ve světle tohoto rozsudku pokračoval v řízení o náhradě škody.
- 22 V důsledku výše uvedeného musí být návrhy na vstup do řízení zamítnuty.

K návrhu na předběžné opatření

- 23 Z článků 278 SFEU a 279 SFEU ve spojení s čl. 256 odst. 1 SFEU vyplývá, že soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření může nařídit odklad vykonatelnosti aktu napadeného před Tribunálem či nezbytná předběžná opatření, vyžadují-li to okolnosti.
- 24 Článek 104 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu stanoví, že v návrzích na předběžná opatření musí být označen předmět sporu, okolnosti dokládající naléhavost, jakož i skutkové i právní důvody, které *prima facie* odůvodňují nařízení navrhovaného předběžného opatření. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření tudíž může rozhodnout o odkladu vykonatelnosti aktu nebo o nařízení jiných předběžných opatření, pokud je prokázáno, že jejich nařízení je *prima facie* skutkově i právně odůvodněno (*fumus boni juris*) a že je naléhavé v tom smyslu, že k zabránění vážné a nenapravitelné újmy na zájmech navrhovatele je nezbytné, aby byla nařízena a nabyla účinnosti před rozhodnutím v hlavním řízení. Tyto podmínky jsou kumulativní, takže pokud jedna z těchto podmínek není splněna, musí být návrh na předběžné opatření zamítnut. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření musí rovněž v případě potřeby zvážit dotčené zájmy [usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 14. října 1996, SCK a FNK v. Komise, C-268/96 P(R), Sb. rozh. s. I-4971, bod 30, a ze dne 23. února 2001, Rakousko v. Rada, C-445/00 R, Sb. rozh. s. I-1461, bod 73].
- 25 V rámci tohoto celkového přezkumu má soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření širokou posuzovací pravomoc, a je na něm, aby s ohledem na okolnosti projednávaného případu určil způsob, jakým musí být tyto jednotlivé podmínky ověřeny, stejně jako pořadí, v jakém musí být zkoumány, neboť neexistuje žádné pravidlo, které by mu ukládalo předem určený postup při posuzování nutnosti rozhodnout o předběžném opatření (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 19. července 1995, Komise v. Atlantic Container Line a další, C-149/95 P(R), Sb. rozh. s. I-2165, bod 23, a ze dne 3. dubna 2007, Vischim v. Komise, C-459/06 P(R), nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 25).
- 26 S ohledem na skutečnosti obsažené ve spise má soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření za to, že má k dispozici veškeré skutečnosti nezbytné k rozhodnutí o projednávaném návrhu na předběžné opatření, aniž k tomu potřebuje předchozí ústní vysvětlení účastníků řízení.
- 27 Za okolností v projednávaném případě je třeba nejprve zvážit zájmy a posoudit, zda je splněna podmínka naléhavosti.

Ke zvážení zájmů a k naléhavosti

- 28 Podle ustálené judikatury spočívá zvážení rozdílných dotčených zájmů v tom, že soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření určí, zda zájem navrhovatele předběžného opatření na jeho nařízení převažuje či nepřevažuje nad zájmem, aby byl sporný akt bezodkladně vykonán, a konkrétně

zkoumá, zda případné zrušení tohoto aktu soudem rozhodujícím ve věci samé umožní uvést v předešlý stav situaci, která by vznikla okamžitým výkonem daného aktu, a naopak, zda by odklad vykonatelnosti daného aktu mohl zabránit jeho plnému účinku v případě, že bude žaloba v hlavním řízení zamítnuta (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 11. května 1989, RTE a další v. Komise, 76/89 R, 77/89 R a 91/89 R, Sb. rozh. s. 1141, bod 15, a ze dne 26. června 2003, Belgie a Forum 187 v. Komise, C-182/03 R a C-217/03 R, Sb. rozh. s. I-6887, bod 142).

- 29 Pokud jde konkrétně o podmínku, že právní situaci založenou usnesením o předběžném opatření musí být možné uvést v původní stav, je nutno poznamenat, že účelem řízení o předběžném opatření je pouze zaručit plnou účinnost budoucího rozhodnutí ve věci samé [v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 27. září 2004, Komise v. Akzo a Akcros, C-7/04 P(R), Sb. rozh. s. I-8739, bod 36]. V důsledku toho má toto řízení čistě akcesorickou povahu ve vztahu k hlavnímu řízení, s nímž souvisí (usnesení předsedy Tribunálu ze dne 12. února 1996, Lehrfreund v. Rada a Komise, T-228/95 R, Sb. rozh. s. II-111, bod 61), takže rozhodnutí soudce příslušného pro rozhodování o předběžném opatření musí být pouze prozatímní v tom smyslu, že nesmí předjímat budoucí rozhodnutí ve věci samé ani ho nesmí učinit iluzorním tím, že ho zbaví užitečného účinku (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 17. května 1991, CIRFS a další v. Komise, C-313/90 R, Sb. rozh. s. I-2557, bod 24, a předsedy Tribunálu ze dne 12. prosince 1995, Connolly v. Komise, T-203/95 R, Sb. rozh. s. II-2919, bod 16).
- 30 Z toho nutně plyne, že zájem obhajovaný účastníkem řízení o předběžném opatření nepožívá ochrany v rozsahu, ve kterém tento účastník řízení požaduje, aby soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření přijal rozhodnutí, které by zdaleka nebylo čistě prozatímní, ale předjímalo by smysl budoucího rozhodnutí ve věci samé a učinilo by ho iluzorním tím, že by ho zbavilo užitečného účinku. Návrh na předběžné opatření, v němž bylo navrženo, aby soudce příslušný k rozhodnutí o předběžném opatření nařídil „prozatímně“ zpřístupnit údajně důvěrné informace, které měla k dispozici Komise, byl ostatně právě z tohoto důvodu prohlášen za nepřípustný v rozsahu, v němž by usnesení, kterým by bylo vyhověno tomuto návrhu, mohlo předem neutralizovat účinky pozdějšího rozhodnutí ve věci samé (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Tribunálu ze dne 23. ledna 2012, Henkel a Henkel France v. Komise, T-607/11 R, body 23 až 25).
- 31 Tribunál v projednávané věci rozhodne v rámci hlavního řízení o otázce, zda má být napadené rozhodnutí – kterým Komise zamítla žádost žalobkyně směřující k tomu, aby Komise nezveřejnila sporné informace, zejména pro porušení důvěrné povahy těchto informací, zrušeno v rozsahu, v němž by jejich rozšíření představovalo porušení článku 339 SFEU a článku 8 listiny. V tomto ohledu je zřejmé, že k zachování užitečného účinku rozsudku, kterým se zrušuje napadené rozhodnutí, musí mít žalobkyně možnost zabránit tomu, aby Komise protiprávně zveřejnila sporné informace. Pokud by byl tedy tento návrh na předběžné opatření zamítnut, zrušující rozsudek by se stal iluzorním a neměl by užitečný účinek, neboť by zamítnutí návrhu na předběžné opatření umožnilo Komisi bezprostředně zveřejnit předmětné informace, a tím by *de facto* předjímalo smysl budoucího rozhodnutí ve věci samé, tedy rozhodnutí o zamítnutí žaloby na neplatnost.
- 32 Tyto závěry nejsou zpochybněny skutečností, že ani faktické zveřejnění sporných informací by žalobkyni pravděpodobně nezbavilo právního zájmu na podání žaloby, pokud jde o zrušení napadeného rozhodnutí. Důvodem k tomuto je zejména skutečnost, že podle jakéhokoli jiného výkladu by přípustnost žaloby závisela na tom, zda Komise uvedené informace zpřístupnila, či nikoli, a bylo by tedy možné, aby tato vytvořením *fait accompli* unikla soudnímu přezkumu tak, že by přikročila k takovému zpřístupnění, i kdyby bylo protiprávní (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 12. října 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise, T-474/04, Sb. rozh. s. II-4225, body 39 až 41). Skutečnost, že je pro potřeby hlavního sporu formálně zachován zájem na podání žaloby, přitom nebrání tomu, aby zrušující rozsudek vyneseny po zveřejnění dotčených informací již neměl pro žalobkyni užitečný účinek.

- 33 Z uvedeného vyplývá, že zájem Komise na zamítnutí návrhu na předběžné opatření musí ustoupit před zájmem žalobkyně, a to tím spíše že nařízení navrhovaných předběžných opatření představuje jen zachování *statu quo* existujícího od února 2010 na omezenou dobu (v tomto smyslu viz výše uvedené usnesení RTE a další v. Komise, bod 15).
- 34 V rozsahu ve kterém Komise namítá, že veřejnost již čtyři roky čeká na to, aby bylo rozhodnutí z roku 2008 konečně zveřejněno v úplném znění, a že by bylo nepřijatelné, aby žalobkyně mohla toto zveřejnění zdržet o několik let jednoduše tvrzením, že informace ke zveřejnění jsou důvěrné, je nutno konstatovat, že se žalovaný orgán spokojil s tvrzením, že jeho útvary čelily časově náročnému procesu, když se musely zabývat početnými žádostmi o zachování důvěrnosti, aniž toto tvrzení podložil sebemenším listinným důkazním materiálem. Komise tedy neprokázala právně dostačujícím způsobem, že byla nucena vyčkat až do 28. dubna 2011 na to, aby se rozhodla zveřejnit úplné znění rozhodnutí z roku 2008. Za těchto okolností není vyloučeno, že je za stěžovanou ztrátu času z velké části odpovědná sama Komise. V každém případě Komise nevysvětluje, proč ke své žalobní odpovědi podané dne 8. ledna 2013 v hlavním řízení nepřiložila – byť jen z opatrnosti – návrh na projednání věci ve zrychleném řízení podle článku 76a jednacího řádu, aby získala zpět část ztraceného času. Vzhledem k tomu, že se vzdala příležitosti získat zrychlené vyřízení hlavního sporu, Komise nemůže účelně vytýkat žalobkyni, že využila svého procesního práva směřujícího k odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí.
- 35 Komise se ještě dovolává zájmu potenciálních obětí kartelu automobilového skla, které budou potřebovat informace kategorií I a II k tomu, aby prokázaly opodstatněnost svých žalob na náhradu škody, které podají proti žalobkyni před vnitrostátním soudem, co do příčinné souvislosti a určení rozsahu újmy. Pokud by zveřejnění těchto informací bylo zdrženo až do vydání rozsudku v hlavním řízení, mohlo by již být právo domáhat se náhrady škody některých obětí podle Komise promlčené, zejména v členských státech, ve kterých jsou promlčecí lhůty krátké.
- 36 Každopádně, ačkoliv mohou být zohledněny v rámci zvážení zájmů zájmy třetích osob, které by byly přímo dotčeny případným odkladem vykonatelnosti napadeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Tribunálu ze dne 17. ledna 2001, *Petrolessence a SG2R v. Komise*, T-342/00 R, Sb. rozh. s. II-67, bod 51), tato argumentace Komise nemůže převážet nad zájmem žalobkyně. Jednak totiž, pokud jde o tvrzená vnitrostátní pravidla o promlčení, tvrzení Komise je příliš neurčité, neboť neuvádí zejména skutečnost, která by zabránila těmto poškozeným podat své žaloby na náhradu škody včas, při současném přerušení vnitrostátních řízení do vydání rozsudku v hlavním řízení. Mimoto jediné konkrétní uvedené příklady v této souvislosti se týkají žalob na náhradu škody, které podaly čtyři osoby podávající návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastníci v letech 2010 a 2011 u vnitrostátního soudu, podle všeho aniž byly vůči nim uplatněny námitky promlčení (viz body 19 a 21 výše). Dále, jak již bylo uvedeno v bodě 34 výše, zpoždění zveřejnění úplného znění rozhodnutí z roku 2008, stejně jako případná zdlouhavost hlavního řízení musí být z velké části připsány nikoliv žalobkyni, ale Komisi.
- 37 Konečně, i když je pravda, že oběti kartelu automobilového skla mohou rovněž uplatňovat právo na účinný procesní prostředek, co se týče jejich žalob na náhradu škody směřovaných proti členům tohoto kartelu, jako je i žalobkyně, je nutno konstatovat, že by uplatnění tohoto práva bylo v případě nařízení předběžných opatření navržených žalobkyní pouze zpožděno, což by znamenalo dočasné omezení tohoto práva, zatímco právo náležející žalobkyni by bylo v případě zamítnutí návrhu na předběžné opatření zcela popřeno. Zájmu žalobkyně tedy musí být dána přednost před zájmem obětí kartelu.
- 38 Vzhledem k tomu, že je tedy výsledek zvážení zájmů nakloněn ve prospěch žalobkyně, je naléhavé chránit její zájem, pokud by jí v případě zamítnutí jejího návrhu na předběžné opatření hrozila vážná a nenapravitelná újma. Žalobkyně v této souvislosti v podstatě tvrdí, že situaci nastalou zveřejněním podrobnějšího znění rozhodnutí z roku 2008 již nebylo možno zvrátit.

- 39 Ohledně informací kategorie III žalobkyně zdůrazňuje, že jejich zveřejnění vážně a nenapravitelně ohrozilo právo na ochranu osobních údajů, které článek 8 listiny přiznává jejím zaměstnancům, kteří se údajně podíleli na provádění kartelové dohody.
- 40 V tomto ohledu je nutno především připomenout, že podle ustálené judikatury musí žalobkyně prokázat, že navrhovaný odklad vykonatelnosti je nezbytný k ochraně jejích vlastních zájmů, nemůže však k prokázání naléhavosti uplatňovat ohrožení zájmu, jež se jí osobně nedotýká, jako například ohrožení práv třetích osob. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně nemůže k doložení naléhavosti navrženého odkladu vykonatelnosti účelně uplatnit újmu, kterou by utrpěli pouze její zaměstnanci [v tomto smyslu viz ustanovení předsedy Tribunálu ze dne 19 července 2007, *Du Pont de Nemours (Francie) a další v. Komise*, T-31/07 R, Sb. rozh. s. II-2767, bod 147 a citovaná judikatura, a ze dne 25. ledna 2012, *Euris Consult v. Parlament*, T-637/11 R, bod 26], ale musí prokázat, že taková škoda může jí samotné způsobit vážnou a nenapravitelnou osobní újmu (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Tribunálu ze dne 20. prosince 2001, *Österreichische Postsparkasse v. Komise*, T-213/01 R, Sb. rozh. s. II-3963, bod 71).
- 41 V projednávané věci tomu tak tedy není, neboť žalobkyně pouze tvrdí, že zpřístupnění informací kategorie III [důvěrné]¹. Žalobkyně se tedy omezila pouze na nejasné a spekulativní tvrzení, aniž by předložila v tomto ohledu upřesnění nebo své tvrzení podložila sebemenším důkazem. Je tomu stejně v případě tvrzení, podle něhož by na ni její zaměstnanci mohli podat žaloby z důvodu, že je nechránila. Žalobkyně zejména nepotvrdila a už vůbec neprokázala, že je v zájmu řádného výkonu spravedlnosti, aby zajistila kolektivní ochranu zájmů dotčených zaměstnanců z důvodu, že by po nich pro jejich vysoký počet nemohlo být vyžadováno podat individuální žaloby na ochranu svých osobních údajů. Žalobkyně tedy neprokázala, že údajné ohrožení zájmů jejích zaměstnanců představovalo vážnou a nenahraditelnou újmu jejímu podniku jako takovému.
- 42 Z výše uvedeného vyplývá, že podmínka naléhavosti není naplněna v rozsahu, ve kterém se týká zveřejnění informací kategorie III. Vzhledem ke kumulativní povaze této podmínky a podmínky *fumus boni juris* (viz bod 24 výše), je tedy třeba návrh na předběžné opatření zamítnout v rozsahu, ve kterém se týká těchto informací.
- 43 Ohledně informací kategorie I a II žalobkyně tvrdí, že jakmile budou jednou důvěrné informace zveřejněny, pozdější zrušení napadeného rozhodnutí pro porušení článku 339 SFEU nevrátí účinky vyplývající ze zveřejnění do předešlého stavu. Zákazníci, konkurenti a dodavatelé žalobkyně, finanční analytici, stejně jako široká veřejnost totiž budou mít přístup k dotčeným informacím a budou je moci volně využívat, což by žalobkyni způsobilo vážnou a nenapravitelnou újmu. V důsledku toho by žalobkyně byla připravena o účinnou soudní ochranu, pokud by sporné informace byly sděleny před rozhodnutím v hlavním řízení.
- 44 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že pokud by se v hlavním řízení potvrdilo, že dotčené informace jsou důvěrné a jejich rozšíření, jak jej zamýšlí Komise, je v rozporu s ochranou profesního tajemství podle článku 339 SFEU, může žalobkyně uplatnit toto ustanovení, které jí přiznává základní právo bránit se tomuto zveřejnění. Soudní dvůr uznal v rozsudku ze dne 14. února 2008, *Varec* (C-450/06, Sb. rozh. s. I-581, body 47 a 48), jenž odkazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), že zákaz zveřejnit určité informace kvalifikované jako důvěrné skutečně může být nezbytný k tomu, aby bylo zachováno základní právo podniku na ochranu soukromého života, které je zakotvené v článku 8 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“) a v článku 7 Listiny, přičemž upřesňuje, že pojem „soukromý život“ nelze vykládat tak, že vylučuje podnikatelskou činnost právnické osoby. Soudní dvůr dále dodal,

1 — Důvěrné údaje byly vynechány.

že již uznal ochranu obchodního tajemství jako obecnou zásadu a že by dotčený podnik mohl utrpět „mimořádně vážnou újmu“, pokud některé informace by byly neoprávněně poskytnuty (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Varec, body 49 a 54).

- 45 Jelikož by Komise mohla v případě zamítnutí projednávaného návrhu na předběžné opatření okamžitě zveřejnit informace kategorií I a II, panují obavy, že by základní právo žalobkyně na ochranu jejího profesního tajemství zakotvené v článku 339 SFEU, v článku 8 EÚLP a v článku 7 Listiny nenávratně ztratilo jakýkoli význam ve vztahu k uvedeným informacím. Pokud by Komise mohla zveřejnit předmětné informace dříve, než Tribunál rozhodne o hlavní žalobě, bylo by zároveň ohroženo základní právo žalobkyně na účinný procesní prostředek zakotvené v článku 6 EÚLP a v článku 47 Listiny. Vzhledem k tomu, že mohou být základní práva žalobkyně závažně a nenapravitelně poškozena, nedojde-li k přezkumu podmínky *fumus boni juris* (stran úzké vazby mezi poslední jmenovanou podmínkou a podmínkou naléhavosti viz usnesení předsedy Tribunálu ze dne 8. dubna 2008, Kypr v. Komise, T-54/08 R, T-87/08 R, T-88/08 R a T-91/08 R až T-93/08 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, body 56 a 57), je zjevně naléhavé, aby bylo vyhověno návrhu na předběžné opatření v rozsahu, v němž se týká informací kategorií I a II.
- 46 Žádným z opačných argumentů uplatněných Komisí nelze tyto úvahy vyvrátit.
- 47 Tvrzení Komise, podle něhož se žalobkyně neodvolávala na žádné porušení základního práva, tedy není skutkově podložené. Totiž tvrzením, že by byla připravena o účinnou soudní ochranu, pokud by byly sporné informace zveřejněny před koncem hlavního řízení, žalobkyně implicitně, ale nutně uplatňuje článek 6 EÚLP a článek 47 Listiny, které oba dva zakotvují základní právo na účinný procesní prostředek. Kromě toho, pokud žalobkyně poukázala pouze na porušení článku 339 SFEU, stačí připomenout, že ochrana profesního tajemství zaručená tímto ustanovením je základním právem ve smyslu článku 8 EÚLP a článku 7 Listiny (viz bod 44 výše), takže odkaz na článek 339 SFEU znamená nutně i odkaz na druhá dvě ustanovení.
- 48 Dále Komise odkazuje na judikaturu ESLP (viz Evropský soud pro lidská práva, rozsudek Gillberg v. Švédsko ze dne 3. dubna 2012, body 67 a 72) aby zdůraznila, že článek 8 EÚLP není použitelný v projednávané věci, neboť tohoto ustanovení se osoba nemůže dovolávat, aby si stěžovala na zásah, který je předvídatelným následkem jejích vlastních činností, jako například trestného činu. Jelikož informace sporné v projednávané věci slouží pouze k popisu protiprávního jednání žalobkyně, Komise z výše uvedeného vyvodila, že žalobkyně nemůže zabránit jejich zveřejnění tím, že se bude dovolávat svého práva na soukromý život.
- 49 V tomto ohledu je namístě konstatovat, že ESLP ani zdaleka neposuzoval, zda bylo předmětným švédským opatřením „porušeno právo na nezpřístupnění důvěrných informací, které vyplývá z článku 8 [EÚLP]“, ale pouze zkoumal, zda odsouzení pro trestný čin p. Gillberga jako takové představovalo zásah do jeho práva na respektování soukromého života (výše uvedený rozsudek Gillberg v. Švédsko, body 56, 64, 65 a 68). ESLP odpověděl na tuto otázku záporně v rozsahu, v němž nepříznivé účinky takového odsouzení v osobním, společenském, duševním a finančním ohledu byly „předvídatelnými následky spáchání trestného činu [...], kterých se tedy nelze [...] dovolávat na podporu tvrzení, že na odsouzení pro trestný čin je třeba nahlížet jako na zásah do práva na respektování soukromého života ve smyslu článku 8 [EÚLP]“ (výše uvedený rozsudek Gillberg v. Švédsko, bod 68).
- 50 V tomto probíhajícím řízení však nejde o to určit, zda může žalobkyně na základě článku 8 EÚLP rozporovat uložení pokuty Komisí za porušení článku 101 SFEU, své veřejné označení jako člena kartelu automobilového skla nebo jiné „předvídatelné“ negativní účinky takové sankce v obchodním styku. V projednávané věci soud Unie musí spíše určit, zda s informacemi kategorií I a II má být za použití uvedeného článku 8 zacházeno jako s důvěrnými, nebo zda naopak mohou být využity Komisí

k velmi podrobnému veřejnému popisu protiprávního jednání žalobkyně. Otázka, zda jsou určité konkrétní informace důvěrné, či nikoliv, ale nebyla předmětem výše uvedeného rozsudku Gillberg v. Švédsko, a tudíž argument Komise vycházející z tohoto rozhodnutí ESLP nemůže obstát.

- 51 Odkazujíc na několik usnesení předsedů Soudního dvoru a Tribunálu, Komise dodává, že v žádném případě nestačí, aby žalobkyně oznámila porušení základního práva na ochranu profesního či obchodního tajemství, ale že musí rovněž mimo jiné prokázat, že jí toto porušení může způsobit vážnou a nenahraditelnou věcnou či morální újmu. Vznik takovéto újmy však nebyl v projednávané věci prokázán.
- 52 Komise v této souvislosti nejdříve odkazuje na usnesení předsedy Tribunálu ze dne 7. listopadu 2003, *Bank Austria Creditanstalt v. Komise* (T-198/03 R, Sb. rozh. s. II-4879), a ze dne 22. prosince 2004, *Microsoft v. Komise* (T-201/04 R, Sb. rozh. s. II-4463), ve kterých soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření – k argumentu vycházejícímu ze skutečnosti, že do předešlého stavu nelze navrátit zveřejnění citlivých informací, které mohou být použity v žalobách na náhradu škody směřovaných proti dotyčné osobě – kvalifikoval škodu, která může pro dotyčnou osobu z takového použití uvedených informací vyplývat jako čistě finanční s tím, že finanční škodu zpravidla nelze považovat za nenapravitelnou (viz výše uvedené usnesení *Bank Austria Creditanstalt v. Komise*, body 45, 47, 52 a 53), přičemž upřesnil, že zpřístupnění informace, která byla až doposud uchována v tajnosti – ať již z důvodu existence práva duševního vlastnictví nebo jako obchodní tajemství – nezpůsobuje nutně vznik vážné újmy, a to přestože znalost takové informace již nemůže být vymazána z paměti (viz výše uvedené usnesení *Microsoft v. Komise*, body 253 a 254).
- 53 V tomto ohledu je každopádně třeba zdůraznit, že od přístupu soudce příslušného pro rozhodování o předběžném opatření ve výše uvedených usneseních *Bank Austria Creditanstalt v. Komise* a *Microsoft v. Komise* v oblasti ochrany údajně důvěrných informací musí být upuštěno v rozsahu, ve kterém nezohledňuje základní práva, kterých se dovolává žadatel o dočasnou ochranu těchto informací. Totiž nejpozději od vstupu v platnost Lisabonské smlouvy dne 1. prosince 2009, která začlenila Listinu do primárního práva Unie a stanovila, že má stejnou právní hodnotu jako Smlouvy (čl. 6 odst. 1 první pododstavec, SEU), musí být bezprostřední riziko vážného a nenapravitelného porušení základních práv přiznaných články 7 a 47 Listiny (stejně jako odpovídajících ustanovení EÚLP) v této oblasti jako takové kvalifikováno jako újma, která odůvodňuje nařízení navrhovaných prozatímních ochranných opatření.
- 54 Komise následně odkazuje na usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 15. dubna 1998, *Camar v. Komise a Rada* [C-43/98 P(R), Sb. rozh. s. I-1815, body 46 a 47], kterým byl zamítnut argument vycházející z nenapravitelné povahy tvrzené újmy z důvodu, že „nepostačuje abstraktně se dovolávat zásahu do základních práv, v tomto případě práva vlastnit majetek a práva na svobodný výkon podnikatelské činnosti, k prokázání, že by újma, která by mohla ze zásahu vyplynout, byla nutně nenapravitelné povahy“. Přesto nelze opomenout, že věc, ve které bylo vydáno toto usnesení, se týkala případu dovozce, který považoval počet udělených dovozních licencí za nedostatečný a který se snažil získat dodatečné licence. Tento dovozce se dovolával svého práva vlastnit majetek a práva na svobodný výkon své podnikatelské činnosti, avšak udělením údajně nedostatečného množství dovozních licencí byl výkon předmětných základních práv pouze omezen. Vzhledem k tomu, že dotčený těchto práv dále využíval, soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření vyžadoval prokázání vážné a nenapravitelné povahy jejich omezení. Naopak v projednávané věci by byla žalobkyně v případě zamítnutí jejího návrhu na předběžné opatření zcela zbavena uplatněných základních práv, což by znamenalo jejich úplnou ztrátu, tedy možnou újmu nejvážnější a nejnenapravitelnější. Z uvedeného vyplývá, že výše uvedené usnesení *Camar v. Komise a Rada*, je irelevantní pro přezkum podmínky naléhavost v tomto probíhajícím řízení.
- 55 Totéž ze stejných důvodů platí pro usnesení předsedy Tribunálu ze dne 18. března 2011, *Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband v. Komise* (T-457/09 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 48), podle něhož se nestačí dovolávat zjevného zásahu do základního práva

k prokázání vážné a nenapravitelné povahy újmy, kterou by mohl tento vyvolat. Ve věci, ve které bylo vydáno toto usnesení, se totiž menšinový akcionář jedné banky ohradil proti ekonomickým následkům provedení jedné podmínky, se kterou Komise spojila schválení státní podpory přiznané této bance, přičemž tuto podmínku sám tento akcionář v její podstatě dříve schválil (výše uvedené usnesení Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband v. Komise, bod 47). Na rozdíl od projednávané věci se tedy jednalo jen o pouhé omezení výkonu práva vlastnit majetek a práva na rovné zacházení, uplatněných dotyčnou osobou.

56 V usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 27. září 2004, Komise v. Akzo a Akcros [C-7/04 P(R), Sb. rozh. s. I-8739], které se týká skutečnosti, zda dokumenty zadržené Komisí v průběhu šetření jsou či nejsou důvěrné, se nejedná o přístup veřejnosti k těmto dokumentům, ale o otázku, zda byla Komise oprávněna se s nimi seznámit. Bylo tomu tedy v rámci velice specifického kontextu, který nelze srovnávat s kontextem projednávané věci a v rámci kterého bylo rozhodnuto, že ačkoliv by i pouhé seznámení se s dotčenými dokumenty Komisí, aniž byly využity v řízení o protiprávním jednání porušujícím pravidla hospodářské soutěže, bylo případně schopno ovlivnit profesní tajemství, tato okolnost sama o sobě nestačí k prokázání, že byla naplněna podmínka naléhavosti (výše uvedené usnesení Komise v. Akzo a Akcros, bod 41). Tedy v případě, že by bylo zrušeno rozhodnutí Komise, kterým bylo nařízeno šetření, by Komisi bylo zabráněno použít za účelem řízení o porušení soutěžních pravidel veškeré dokumenty nebo důkazní materiály shromážděné během tohoto šetření, neboť jinak by hrozilo, že soud Unie zruší rozhodnutí o porušení v rozsahu, v němž bude založeno na takovýchto důkazních prostředcích (výše uvedené usnesení Komise v. Akzo a Akcros, bod 37). V takové situaci nemůže pouhé sdělení důvěrných informací Komisi, veřejnému orgánu, který je samotný vázán profesním tajemstvím, jednoznačně prokázat vážné a nenapravitelné porušení uvedeného základního práva.

57 Vzhledem k tomu, že je podmínka naléhavosti naplněna v rozsahu, v němž se týká informací kategorií I a II, je v důsledku výše uvedeného třeba posoudit, zda je nebo není v tomto ohledu dáno *fumus boni juris*.

K *fumus boni juris*

58 Podle ustálené judikatury je podmínka *fumus boni juris* splněna, pokud se alespoň jeden ze žalobních důvodů uplatněných na podporu hlavní žaloby navrhovatelem předběžného opatření jeví *prima facie* jako relevantní a v žádném případě jako neopodstatněný – v tom smyslu, že poukazuje na existenci složitých právních problémů, jejichž řešení není jednoznačné, a vyžaduje tedy důkladný přezkum, který nemůže provést soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření, nýbrž který musí být předmětem hlavního řízení – nebo pokud z diskuze mezi účastníky vyplývá zásadní právní problém, jehož řešení není zjevné (viz usnesení předsedy Tribunálu ze dne 19. září 2012, Řecko v. Komise, T-52/12 R, bod 13 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 8. května 2003, Komise v. Arged a další, C-39/03 P-R, Sb. rozh. s. I-4485, bod 40).

59 Pokud jde konkrétně o spor týkající se prozatímní ochrany údajně důvěrných informací, je třeba dodat, že soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření – aby nepopřel čistě akcesorickou a předběžnou povahu řízení o předběžných otázkách (viz body 29 až 31 výše), a nepřehlédl bezprostřední riziko popření základních práv, kterých se dovolává účastník řízení, který se snaží získat jejich prozatímní ochranu (viz body 44 a 45 výše) – může v zásadě dospět k závěru, že není dán *fumus boni juris*, pouze v případě, že by důvěrná povaha dotčených informací nebyla zjevná. Tak by tomu bylo v případě, že by se informace, která má být chráněna, vyskytovala ve veřejné výroční zprávě žalobkyně nebo v aktu zveřejněném v *Úředním věstníku Evropské unie*.

60 Žalobkyně v projednávaném případě, v rámci druhého důvodu vzneseného na podporu své žaloby v hlavním řízení, vytýká Komisi zejména to, že porušila článek 339 SFEU, stejně jako čl. 28 odst. 1 a čl. 30 odst. 2 nařízení 1/2003 tím, že se rozhodla zveřejnit informace, které měly být považovány za

obchodní tajemství a jejichž důvěrnost tedy měla být chráněna. Dle žalobkyně rovněž Komise nesprávně posoudila otázku, zda existovaly naléhavé důvody, které by připustily rozšíření předmětné informace.

- 61 Žalobkyně tvrdí, že informace kategorií I a II jsou z obchodního hlediska citlivé, tajné a veřejnosti neznámé, tudíž by sporné zveřejnění v konsolidované formě odhalilo zákazníkům, konkurentům, dodavatelům a veřejnosti obecně detaily týkající se jejich hlavních zákazníků a vztahů, které s těmito zákazníky udržuje, jako jsou značka a model automobilů, pro které dodává díly. Tento druh informací je zjevně citlivý, stejně jako informace týkající se počtu dodaných dílů, podílu konkrétního výrobce automobilů na činnosti, cen, výpočtů cen, zvláštních slev, procent atd. Tyto informace by totiž ukázaly obchodní jednání žalobkyně vůči výrobcům, kteří jsou stále jejími zákazníky, a mohly by být využity jinými výrobci v obchodních vztazích s ní.
- 62 V rozsahu, ve kterém Komise popírá důvěrnou povahu sporných informací z důvodu, že jsou starší pěti let, žalobkyně odpověděla, že neexistuje žádný předem stanovený práh pro určení okamžiku, kdy se údaje stávají historickými, neboť skutečná zastaralost údajů závisí na zvláštnostech dotyčného trhu. Kromě toho Soudní dvůr zdůraznil v rozsudku ze dne 28. června 2012, Komise v. Agrofert Holding (C-477/10 P, bod 67), že podle čl. 4 odst. 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) se mohou výjimky týkající se obchodních zájmů nebo citlivých dokumentů uplatňovat po dobu 30 let, nebo i po uplynutí této doby, je-li to nezbytné.
- 63 Žalobkyně upřesňuje, že [důvěrné]. Z uvedeného vyplývá, že konsolidované informace kategorie I by z důvodu uplynutého času nepřestaly být důvěrné, neboť rozšíření těchto informací by umožnilo konkurentům a zákazníkům získat mimořádně podrobný seznam zákazníků týkající se žalobkyně a zvláštních aspektů jejich vztahů s jejími zákazníky.
- 64 Informace kategorie II zůstávají důvěrné a z obchodního hlediska citlivé z důvodu zvláštních vlastností trhu s automobilovým sklem, ve kterém jsou smlouvy často sjednány několik let před výrobou. Jedná se o dlouhodobé smlouvy, které jsou často obnovovány, dodavatelé automobilových skel pokračují v dodávkách výrobcům po několik generací modelu. Vzhledem k této struktuře trhu, navržené rozšíření informace by vedlo k velké transparentnosti, což by mohlo zásadně změnit vlastnosti trhu a poškodit zájmy žalobkyně. Žalobkyně tedy [důvěrné]. Tyto informace tedy obsahují cílené specifické detaily týkající se cen výrobků, které zůstanou pro podnikatelskou činnost žalobkyně rozhodné. Jejich zveřejnění by umožnilo zákazníkům a konkurentům vyvodit aktuální výši cen a vedlo by k obecné transparentnosti na trhu ohledně cen, a tím by ohrozilo pozici žalobkyně v rozsahu, v němž by tyto informace mohly být použity jejími zákazníky při vyjednávání a dalšími subjekty k tomu, aby ji znevýhodnili v hospodářské soutěži.
- 65 V souhrnu žalobkyně vytýká Komisi, že přešla otázkou, zda informace kategorií I a II, posouzeny globálně a čteny nikoliv po jednotlivých odstavcích, ale jako celek, zveřejněny v konsolidovaném znění přístupném na Internetu, zůstávají důvěrné. Zveřejnění těchto informací jako celku by je učinilo mimořádně citlivými, neboť by umožnilo veřejnosti získat důkladné a velmi podrobné znalosti o citlivých obchodních vztazích žalobkyně s většinou jejích významných zákazníků. Toto by rovněž mohlo uměle a exponenciálně zvýšit transparentnost trhu s automobilovým sklem, a tím umožnit každému zákazníkovi žalobkyně se seznámit s citlivými informacemi, které se týkají jejích obchodních vztahů s jejími ostatními zákazníky. Tyto informace by se rovněž staly přístupnými potenciálním zákazníkům a veřejnosti obecně, což by mohlo způsobit vážnou újmu zájmům žalobkyně.
- 66 Komise naproti tomu v podstatě uvádí, že žádosti o zachování důvěrnosti podané žalobkyní u úředníka pro slyšení byly příliš nejasné a obecné na to, aby odůvodnily, kromě nevýznamného množství mezi nimi, žádané důvěrné zacházení, a že ani před soudcem příslušným pro rozhodnutí o předběžném opatření žalobkyně neprokázala pro každou konkrétní uvedenou informaci, že by tato měla být chráněna jako obchodní tajemství. Kromě toho byly sporné informace sděleny v rámci kartelu

automobilového skla, a byly s nimi tedy seznámeny i ostatní podniky, které jsou členy tohoto kartelu. Z tohoto důvodu již nemohou být považovány za tajné. V každém případě předmětné informace jsou starší pěti let či více, a měly by být z tohoto důvodu považovány za zastaralé, neboť žalobkyně neprokázala, že by i přes své stáří stále představovaly zásadní prvky jejího obchodního postavení.

- 67 V tomto ohledu je třeba konstatovat, aniž je tím dotčena hodnota argumentů uvedených Komisí, jejichž opodstatněnost bude předmětem posouzení soudem příslušným v řízení ve věci samé, že ze spisu nelze dospět k závěru, že by *fumus boni juris* zjevně nebylo dáno.
- 68 Jednak tedy rozhodnutí z roku 2008, které je předmětem sporného zveřejnění bez důvěrných údajů, obsahuje 731 bodů odůvodnění a 882 poznámek pod čarou. Jak tedy vyplývá z bodu 6 napadeného rozhodnutí, žádosti o zachování důvěrnosti podané žalobkyní ohledně informací kategorie I se týkají 270 bodů odůvodnění a 46 poznámek pod čarou, zatímco návrhy ohledně informací kategorie II se týkají 64 bodů odůvodnění a 19 poznámek pod čarou. *Prima facie* se tedy jeví, že posouzení skutečnosti, zda Komise pochybila, když zamítla většinu těchto žádostí o důvěrné zacházení, vyvolává komplexní otázky, jejichž vyřešení si zasluhuje podrobné posouzení, které nemůže být vykonáno soudcem příslušným pro rozhodnutí o předběžných opatřeních, ale musí být předmětem v hlavním řízení.
- 69 Dále ze skutečnosti, že úředník pro slyšení uznal tajnou povahu některých informací jak z kategorie I, tak z kategorie II, samo o sobě vyplývá, že sporné informace nemohou být *prima facie* globálně kvalifikovány jako zjevně zbaveny tajné či důvěrné povahy pro samotnou svou povahu. Zdá se, že toto uznání tajné povahy některých informací rovněž oslabuje argumentaci, podle níž se z informací staly údaje obecně známé vně žalobkyně jednoduše proto, že byly sděleny mezi členy kartelu automobilového skla. V každém případě v rozsahu, ve kterém Komise v této souvislosti odkazuje na usnesení předsedy prvního senátu Tribunálu ze dne 5. srpna 2003, Glaxo Wellcome v. Komise (T-168/01, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 43), a na usnesení předsedy osmého senátu Tribunálu ze dne 8. května 2012, Spira v. Komise (T-108/07, bod 52), není zřejmé, že by skutečnost, že žalobkyně se spornými informacemi seznámila ostatní členy kartelu automobilového skla, ale nikoliv své dodavatele, zákazníky a konkurenty jiné než členy kartelu, měla být zjevně vykládána tak, že tyto informace ve smyslu těchto dvou usnesení jsou přístupné, ne-li široké veřejnosti, pak alespoň v některých obchodních kruzích.
- 70 Co se týče toho, že Komise tvrdí, že sporné informace jsou všechny starší pěti let, a že tedy ztratily svou tajnou povahu, je pravda, že informace o podniku starší pěti let nebo více musí být obecně považovány za zastaralé. Nicméně dotčená osoba může prokázat, že i přes své stáří tyto informace stále představují zásadní prvky jejího obchodního postavení (v tomto smyslu viz usnesení předsedy čtvrtého senátu Tribunálu ze dne 22. února 2005, Hynix Semiconductor v. Rada, T-383/03, Sb. rozh. s. II-621, bod 60 a citovaná judikatura). Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by argumentace žalobkyně uvedená v bodech 63 až 65 výše *prima facie* byla zcela irrelevantní k prokázání toho, že informace kategorií I a II zůstaly svou povahou tajné. Rovněž nelze zjevně vyloučit, že by mohly ovlivnit posouzení, které je třeba vykonat v projednávané věci, čl. 4 odst. 7 nařízení č. 1049/2001, podle něhož může být důvěrnost obchodních zájmů nebo citlivých dokumentů výjimečně chráněna po dobu 30 let, nebo i po uplynutí této doby, je-li to nezbytné.
- 71 Soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření tedy nemůže *prima facie* vyloučit, že sporné informace jsou známy pouze omezenému počtu osob a že by jejich rozšíření mohlo žalobkyni způsobit vážnou újmu ve smyslu rozsudku Tribunálu ze dne 30. května 2006, Bank Austria Creditanstalt v. Komise (T-198/03, Sb. rozh. s. II-1429, bod 71).
- 72 Konečně za předpokladu, že by sporné informace mohly být považovány za obchodní tajemství žalobkyně, bude k určení, zda jsou objektivně hodné ochrany, nezbytné zvážit zájem žalobkyně na tom, aby nebyly zpřístupněny, a obecný zájem, který vyžaduje, aby byly činnosti orgánů Unie co nejotevřenější (výše uvedený rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, bod 71). Takové zvážení

rozdílných dotčených zájmů – ať již se týká globálně samotné povahy informací kategorií I a II nebo každého z uvedených více než 300 bodů odůvodnění a 60 poznámek pod čarou – bude vyžadovat citlivá posouzení, která musí být vyhrazena soudu rozhodujícímu ve věci samé. V každém případě ze spisu nevyplyvá, že se výsledek tohoto zvážení zjevně nakloní ve prospěch zájmu hájeného Komisí.

- 73 Vzhledem k výše uvedenému je nutno konstatovat, že v projednávané věci jsou nastoleny složité a citlivé otázky, jež nelze *prima facie* považovat za zjevně irrelevantní, ale jejichž řešení si naopak žádá rozsáhlý přezkum v rámci hlavního řízení. Je tedy namístě uznat, že je dáno *fumus boni juris*.
- 74 Z uvedeného vyplývá, že jelikož byly v tomto ohledu splněny všechny podmínky, je třeba návrhu na předběžné opatření vyhovět v rozsahu, ve kterém směřuje k tomu, aby Komise nezveřejnila informace kategorií I a II, a zamítnout ho ve zbývajících částech.

Z těchto důvodů

PŘEDSEDA TRIBUNÁLU

rozhodl takto:

- 1) **Návrhy na vstup vedlejšího účastníka do řízení společností HUK-Coburg, LVM, VHV a Württembergische Gemeinde-Versicherung se zamítají.**
- 2) **Vykonatelnost rozhodnutí Komise C (2012) 5718 final ze dne 6. srpna 2012, kterým se zamítá žádost o důvěrné zacházení podaná společností Pilkington Group Ltd na základě článku 8 rozhodnutí předsedy Komise 2011/695/EU ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Věc č. COMP/39.125 – automobilová skla), se odkládá v rozsahu, v němž se jedná o dvě kategorie informací, které jsou uvedeny v bodě 6 rozhodnutí C (2012) 5718 final, týkající se jednak jmen zákazníků, názvů a popisů výrobků, stejně jako jiných informací umožňujících identifikovat některé zákazníky, a jednak počtu dílů dodaných společností Pilkington Group, podílu určitého výrobce automobilů, výpočtů cen, úprav cen atd.**
- 3) **Evropské komisi se nařizuje, aby nezveřejnila znění svého rozhodnutí C (2008) 6815 final ze dne 12. listopadu 2008 ohledně postupu podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc č. COMP/39.125 – automobilová skla), které by bylo podrobnější, v rozsahu ve kterém se týká dvou kategorií informací uvedených v bodě 2 výše, než je znění, které Komise zveřejnila na své internetové stránce v únoru 2010.**
- 4) **Ve zbývajících částech se návrh na předběžné opatření zamítá.**
- 5) **O nákladech řízení bude rozhodnuto později.**

V Lucemburku dne 11. března 2013.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
M. Jaeger